

til Menigheden, blive strøgne af Ministeren og altsaa slet ikke komme med paa Valg.

Allerede af den Grund føler Flertallet sig mindre tiltalt af det stillede Vindringsforslag; men dertil kommer, at Mindretallet har knyttet et Par Betingelser dertil, af hvilke Flertallet vanskeligt kan gaa ind paa den ene. Det har kunnet gaa med til, at den Menighed, der ikke har større Følelse af et Præstevælgs Bigtighed, end at mere end Halvdelen af de Valgberettigede holder sig hjemme, naar Menighedsudvalget skal vælges, mister sin Ret til at virke med ved Embedets Besættelse (jfr. § 8, 3die Stykke). Men det ser ikke rettere, end at Bestemmelsen om, at Kongen uden Menighedens Medvirkning skal kunne besætte hvert fjerde Embede, der bliver ledigt, er i Strid med de Grundsatninger, hvorpaa Loven iøvrigt hviler, og det frygter for, at denne Bestemmelse vilde kunne fremfalde megen Misforstaaelse paa de Steder, hvor den kom til Anvendelse, naar det ved denne Løvs Vedtagelse var blevet slaaet fast som almindelig Regel, at Menigheden skulde have en virkelig Indflydelse paa Præsteembedernes Besættelse.

Skulde det imidlertid under de fortsatte Forhandlinger vise sig, at det ovennævnte Mindretalsforslag skulde have mere Udsigt end det oprindelige Forslag til at blive det Grundlag, hvorpaa denne Sag kunde endelig ordnes, vil Flertallet ikke modsætte sig det, da det erkjender, at det er et væsentligt Fremskridt fra den bestaaende Tilstand. Men det maa i saa Fald holde paa, at Antallet af de Embeder, der umiddelbart skulle kunne besættes af Kongen, indskrænktes saaledes, at det istedetfor hvert fjerde kun bliver hvert tiende, og det foreslaar derfor Mindretallets Forslag ændret i denne Retning.

Udvalgets Medlemmer N. Andersen og Klein erkjende, at det af Hensyn til den særegne Beskaffenhed af Forholdet mellem Præst og Menighed er ønskeligt, at denne faaer en lovordnet Afgang til at gjøre sine Ansøuelser og Ønsker gjældende ved Besættelsen af Præsteembedet, forsaavidt saadanne Ansøuelser og Ønsker ere begrundede i alvorlig Følelse for Sagen og virkelig Kjendskab til de paagjældende Personer. Ligesom imidlertid det sidste neppe kan forudsættes at være tilfælde i alle, vistnok end ikke i de fleste Tilfælde, og ligesom det manglende Kjendskab til Personerne ikke paa nogen fyldestgjørende Maade kan tilveiebringes ved Granfkning af de indkomne skriftlige Ansøgninger og Bidnesbyrd saalidt som ved de muligvis underhaanden ad mere eller mindre upaalidelige Veie søgte Oplysninger, saaledes ere vi bestemte Modstandere af Valgprædicenssystemet, uden at vi dog her anse det for nødvendig at gaa nærmere ind paa de forskellige uheldige

Sider deraf. Dertil kommer, at selv i de Tilfælde, hvor det kirkelige Liv særligt maatte være vakt i en Menighed, og hvor som Følge deraf ikke blot Interessen for Valget af en Præst af en vis religiøs Retning, men maasse ogsaa for Valget af en bestemt eller enkelte bestemte Personer i høi Grad er levende, vil det ingenlunde altid være heldigt, at lade Uligbærelsen af, hvem der skal bestikkes til Præst i Sognet, bero paa Menighedens valgberettigede Medlemmer eller rettere deres Flertal. Rivninger og Kampe, som ikke vilde blive til Baade for Menighedsalivets Udvikling, kunde let blive Følgen af en saadan Ordning, og selv hvor der i Diebliffet maatte være Enighed tilstede, var det vel muligt, at det ikke vilde være ubetinget tilraadeligt at give efter for en ensidig, stundom maasse ophidset Stemning ved Besikfelsen af den Præst, hvormed den, i Diebliffet ialtsald, vilde føle sig tilfredsstillt. — Disse kortelig antydede Betragtninger føre, efter vor Formening, til at anse det for rettest at blive staaende ved at give Menigheden, igjennem det af den valgte Menighedsraad, Leilighed til at blive bekendt med de indkomne Ansøgninger og til, efter under Provstens Ledelse at have overveiet og forhandlet Sagen, at udtale sig om, hvorvidt den maatte have særlige Ønsker at gjøre gjældende, dels med Hensyn til det religiøse Standpunkt i Almindelighed, dels med Hensyn til de enkelte Personer, snart for snart imod disse, med Angivelse af, hvorpaa disse Udtalelser begrundes. Vi tro, at, om der end ikke ved Loven tillægges saadanne Udtalelser en bindende Virkning, ville de dog ikke desto mindre faae en overmaade stor Betydning. Naar der ses hen til, hvor stor Vægt der jævnlig er bleven tillagt de mere eller mindre vel begrundede Andragender, som ere indkomne til Kirkestyrelsen om at faae en bestemt Mand til Præst, kan det neppe betvivles, at i samme Grad som de antydede, paa alvorlig Overveielse i Menighedsraadet grunde, Udtalelser maatte fremkomme som et paalideligt Udtryk for et almindeligt og bestemt Ønske fra en Menighed, i samme Grad vil ogsaa enhver Kirkestyrelse laane Øre til dem. Den almindelige Mening vil i denne Henseende søe sit Tryk paa Ministeren, selv om han ikke af sig selv skulde være tilbøielig til at tage Hensyn til dem. Smidlertid vilde dog ved en saadan Ordning bevares ikke blot Kongens Ret til at bestikke Folketirkens Embedsmænd, men ogsaa Kirkestyrelsens Myndighed til at tage alle de Forhold i Betragtning, som i et enkelt Tilfælde kunde gjøre det rigtigt ikke at følge en Anbefaling af et Menighedsraad, og dermed da ogsaa det Ansvar, som rettest bør blive hos Kirkestyrelsen, Noget, hvorpaa vi maa lægge ikke liden Vægt. — Til at udføre den antydede Ordning i Enkelthederne, have vi iøvrigt saameget mindre paa Sagens nuværende Trin fundet os opfordrede, som den, hvad let vil ses, falder væsentlig sammen